

Okénko

farností Nový Jičín, Šenov u N.Jičína,
Kunín, Libhošť, Hukovice

1

únor
2003

Duchovní slovo

Tváře jednoty o. Przemysław

„Blížkost konce druhého tisíciletí vybízí všechny ke zpytování svědomí a k vhodným ekumenickým iniciativám, aby tak mohli k velkému jubileu přistoupit ne-li již jako úplně sjednoceni, pak alespoň jako mnohem bližší překonání rozdělení druhého tisíciletí.“

Tato slova Jana Pavla II. z apoštolského listu „*Tertio millennio adveniente*“, kterým nás chtěl připravit na jubileum roku 2000, upozorňují na bolestnou skutečnost rozdělení mezi křesťany, které nejsou v souladu s Kristovou vůlí a pro svět jsou příčinou k pohoršení.

Nesouhlas mezi vyznáváči Krista je v rozporu se samotnou podstatou evangelia. Závěť, tedy poslední vůli Krista bylo přání, aby všichni učedníci byli jedno, jako i On je jedno s Otcem (srov.: J.17,20-2). Tato jednota měla pramenit z nového přikázání, které Ježíš zanechal učedníkům den před svým utrpením: **„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem tak, jak já jsem vás miloval“** (J.15,12). **Bůh, kterého nám Kristus zjevil, je láska, a proto jeho učedníci mají se také stávat láskou** (srov.1 J.4,7-5,3) **a mají milovat Boha a bližního** (srov. Mt.22,36-40).

Hádky a rozdělení mezi křesťany ukazují, že jejich bratrská láska je chorá, že nad tu lásku položili své vlastní pravdy, ambice, úspěchy a profity. To naznačuje, že láska k Bohu není dobře vnímaná a prožívaná, protože **„kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“** (1 J.4,20). Jestliže lásku k Bohu a k druhému člověku můžeme oprávněně chápat jako nosný sloup celého křesťanského života, není zatěžko představit si, jak pak asi vypadá celý dům křesťanství bez této lásky – je to chatrč, hromada kamenů.

Síla, krása a ovoce apoštolského působení prvotní Církve pramenily z jednoty křesťanů, jejich vzájemné lásky - až k obětování vlastního života za druhého. Společenství života prvních křesťanů vyvolávalo obdiv: *Dívejte, jak oni se milují! Bylo to proto, že oni měli jasné vědomí, jak velice důležitá je jednota. Chránili ji všemi silami a předkládali nad všechno ostatní.*

Jednota stavěná na vzájemné lásce je daleko důležitější než všechno jiné, a proto je někdy lepší od něčeho upustit, než aby to mělo narušit jednotu společenství. V opačném případě budeme se chovat jak někdo, komu záleží na zhroutení společného domova - Církve, jen proto, aby mohl natřít jednu zeď. Kolika hádkám a nepotřebným diskusím jsme se mohli vyhnout, kdybychom vždy pamatovali, jak důležitá je jednota. Jak často díla prováděná za každou cenu ničila jednotu mezi křesťany v rodinách, ve farnostech, diecézích, státech, na celém světě. Jak často až s odstupem času vidíme, že předmětem sporů nebyla pravda, nýbrž lidská prestiž a nejobyčejnější zisk.

Vědomí jednoty v poslední době mezi křesťany vzrostlo. Docela hodně se mluví o jednotě, vznikají různé iniciativy, abychom se mohli k jednotě vrátit a také ji zachovat. Je už vidět ovoce ekumenické modlitby a dialogu mezi Církve-mi, jako třeba v Augsburgu podepsaná katolicko-luteránská deklarace o ospravedlnění. Plná jednota je pořád ještě vzdálená, nutné je však opravdové úsilí nás všech. Základem ekumenických iniciativ ať je přede vším návrat k Evangelium, k jeho podstatě, tj. k lásce. Láskyplné milosrdenství a odpuštění – jak nás to učil a chce každý den učit náš Pán.

ROZHOVOR

Hodnocení starého roku a výhled do nového 2003:

Otče, můžete připomenout změny v duchovní správě v minulém roce?

Pokud si pamatuji, byla pouze jediná změna, a to odchod bývalého kaplana P.Petra Okapala do Opavy a příchod novokněze P.Przemyslaw Traczyka z Ostravy - Svinova, kde působil rok v jáhenské službě.

Dají se očekávat v tomto směru další změny?

Doufejme, že ne. Ale co bude do doby prázdnin, to nikdo, kromě Pána Boha neví.

Duchovní život a rozvoj farnosti se nedá jistě změřit statistickými čísly. Můžete přesto vyjádřit čísly některé důležité skutečnosti?

Opravdu, statistika je ošemetná věc. Jestli letos máme kolem dvaceti svateb a v minulém roce jich bylo pouze deset nebo jedenáct, to opravdu nic neznamená pro duchovní život farnosti nebo jedince. Koho tato čísla zajímají, určitě je naleznou v tomto čísle na jiné stránce. Jedno je jisté. Starší věřící nám odcházejí a zdá se,

že po nich by mělo zůstat prázdné místo v kostele. Myslím, že to je pouze zdánlivý odhad. Počet věřících v kostele je přibližně stejný.

Důležité je jistě i vyučování náboženství. Kolik dětí a mládeže je navštěvuje a kdo Vám pomáhá při jejich výuce?

Náboženství vyučují spolu s o. Přemkem a jáhnem Antonínem. Pomáhá nám katechetka Gabka v N.Jičíně a Petr Říha v Kuníně. Momentálně do náboženství chodí asi sto dětí a mládeže ve městě. Kolem třiceti v Šenově, v Kuníně asi dvanáct dětí a v Libhošti asi devět. V Hukovicích nenavštěvuje náboženství ani jedno dítě. Z celkového počtu dětí a mládeže to není mnoho, ale nejde ani tak o množství, jako o kvalitu, a hlavně aby za těmito dětmi svým křesťanským životem stáli rodiče a neposílali děti do náboženství s tím, že takto mají zajištěno, že jejich děti budou hodné a poslušné.

Důležitou náboženskou přípravou do života je i setkání snoubenců a jejich příprava na manželství.

Příprava snoubenců je jistě důležitá. Tak jako příprava rodičů ke křtu dítěte a vůbec příprava každého na přijetí svátostí. Myslím, že v našem děkanátu se jim věnuje veškerá péče, aby si uvědomili zodpovědnost ve svém povolání manželů a rodičů. Co se velmi těžko formuje je zralost víry a praktického křesťanského života, který bohužel u mnohých nebyl rozvinut tak, jak by mělo být u pokřtěných křesťanů. Budoucnost církve, ale i světa je v dobrých křesťanských rodinách, které obstojí v tlaku nevěry a pohanského způsobu života.

K prohlubování víry pomáhají i setkání různých společenství. V čem vidíte jejich hlavní přínos?

V naší farnosti některá společenství zákonitě zanikla, jiná vznikla, další určitě budou vznikat. Mohou hodně pomoci k tomu, aby farnost nebyla jedolitou masou, ale aby byla ožívována kvasem živé víry. Společenství by nikdy nemělo nahrazovat rodinu nebo být únikem před sebou samými nebo realizací svých plánů a svého života.

Můžete nám, otče, říci, z čeho jste měl v uplynulém roce v duchovním životě farnosti nejvíce radost?

Asi z pěkné přípravy na sv. biřmování. Pokud jsem měl možnost vnímat, většina tuto přípravu brala opravdově a dobře. Věřím, že takto, každý na svém místě budou přinášet ovoce Ducha a budou v církvi užitelní.

A smutek?

Trochu mi bylo smutno z některých rodičů a jejich dětí, které letos přistoupily k 1.sv.přijímání. Bohužel některé z nich již nechodí do náboženství a také je nevidím pravidelně v kostele. Asi pro ně to bylo dříve poslední sv. přijímání. Rodiče si ani neuvědomují, jak svým přístupem škodí především těmto svým ratolestem. Žít s Kristem, to neznamená mít tzv. 1.sv.přijímání.

Jaký byl Váš největší zážitek v uplynulém roce?

Byla to pouť po mariánských poutních místech západní Evropy.

Co nového můžeme očekávat v letošním roce?

Určitě budeme vtaženi do začátku plenárního sněmu v naší české církvi, který začne 5.července na Velehradě. Bylo by pěkné, kdyby se podařilo vypravit autobus s poutníky. Pak má začít rok střeoevropských katolických dnů. Bude to dílo osmi střeoevropských biskupských konferencí. Vše začne společným pastýřským listem v neděli před sesláním Ducha svatého. Půjde o větší poznávání nás Evropanů, kteří jsme byli rozdělení železnou oponou. Naše farnosti plánují na prázdniny opět farní tábory pro děti a na poslední týden v srpnu pobyt v italských Dolomitech. Chtěl bych podotknout, že se nejedná jen o pobyt s vysokohorskou turistikou, ale lze jet i s úmyslem si odpočinout v nádherné přírodě, obklopen pěknými tyrolskými kopečky. Tím chci říci, že se nemusí bát přihlásit se i starší a také třeba rodiny s dětmi, které mohou mít svůj individuální program. Pochopitelně, že se plánuje

mnoho poutí na oblíbená míst. Snad vyjde i pouť do Zakopaného pod Tatrami v Polsku, kde je centrum Fatimského apoštolátu.

Ke správě farnosti patří i to hmotné. Hlavní akcí bylo započítí opravy kostela Nejsvětější Trojice. Co můžeme očekávat v tomto směru letos?

Oprava celé věže – krovu, oplechování kopule měděným plechem a fasády stála necelé dva miliony korun. Peníze jsme získali příspěvkem od Města N.Jičín a z fondu Regene-

race památkových zón při Ministerstvu kultury. Letos bychom chtěli pokračovat v dalších etapách – kanalizace kolem kostela, nová krytina loď kostela a fasáda loď kostela. Vše bude záležet na množství poskytnutých finančních příspěvků.

Co byste přál nám, svým farníkům, do nového roku?

Žít ve světě, ale neulpět ve světě. Vyžaduje to velké nasazení každého z nás žít naplno v Kristu s Kristem a skrze Krista.

FARNOSTI V ČÍSLECH

Statistika 2002:

	NJ	Šen	Lib	Kun	Huk
počet křtů:	39	6	4	1	0
biřmování:	53	6	6	6	1
šňatky:	20	0	3	3	0
pohřby:	49	1	11	7	2
První sv.přijímání:	14	5	5	0	0
děti v náboženství:	105	27	9	12	0
počet účastníků bohosl. v neděli:	850	70	150	80	12

Hospodaření farnosti NOVÝ JIČÍN k 30.12.2002:

Příjmy:	
Nájem.....	1 000,00
prodej farního auta Favorit.....	56 000,00
sbírky.....	780 605,00
dary fyz. a práv. osob.....	446 939,50
úroky.....	4 808,52
příspěvek Města N. Jičín.....	870 000,00
příspěvek státu.....	750 000,00
náhrady škod.....	68 122,00
zůstatek za rok 2001.....	43 098,10
celkem příjmy.....	3 020 573,12

Výdaje:	
Bohoslužebné.....	44 658,40
Režijní.....	372 969,70
oprava kostela N.Trojice.....	1 927 535,20
ost.opravy(topení Šp.k, zvony).....	293 684,40
odeslané sbírky.....	247 955,00

sbír.Charitě(vrat dluhu Hukov.).....	46 549,80
daň z nemovitosti.....	66,00
celkem výdaje.....	2 933 418,50

zůstatek k 30.12.2002..... 87 154,62

Dluhy farnosti Hukovicím:

vybráno k 30.12 ve sbír.na dluh... 304 100,00	
dáno Hukovicím na opr.kostela (2001-2002).....	130 000,00
zbývá odevzdat Hukovicím.....	174 100,00

Odevzdané sbírky za rok 2002:

Petrův halář.....	18 490,00
potřeby semináře Olomouc.....	28 000,00
povodně.....	120 860,00
biskupství.....	13 350,00
misie.....	34 800,00
biskupství.....	8 455,00

biblické dílo.....2 000,00
desátek na biskupství 38 500,00

Charita 13 200,00

Hospodaření farnosti KUNÍN k 30.12.2002:

Příjmy:

Sbírky..... 88 140,00
Úroky.....461,77
zůstatek za rok 2001 67 620,39

celkem příjmy 156 222,16

Výdaje:

Bohoslužebné2 257,00
Režijní 24 153,60

ostatní opravy..... 8 913,00
odeslané sbírky..... 27 880,00
sbírky Charitě..... 1 100,00
daň z nemovitosti373,00

celkem výdaje..... 64 676,60

zůstatek k 30.12.2002..... 91 545,56

Hospodaření farnosti ŠENOV k 30.12.2002:

Příjmy:

Nájemné.....587,00
Sbírky..... 69 349,00
Dary.....8 600,00
Úroky.....375,11
Ostatní.....1 396,00

Celkem příjmy 80 307,11

Výdaje:

Bohoslužebné9 281,00

Režijní 23 293,00
Opravy.....526,40
Odeslané sbírky..... 32 258,00
Charitativní výdaje570,00
Daň 61,00
Ostatní výdaje 3 618,00

Celkem výdaje..... 69 607,00

zůstatek k 30.12.2002..... 10700,11

Hospodaření farnosti LIBHOŠŤ k 30.12.2002:

Příjmy:

Nájemné..... 15 106,00
Sbírky..... 127 182,30
Dary.....8 000,00
Úroky.....2 514,75

Celkem příjmy 152 803,05

Výdaje:

Bohoslužebné9 132,00

Režijní 31 823,90
Opravy..... 29 249,50
Odeslané sbírky..... 42 765,00
Charitativní výdaje 4 464,30
Ostatní výdaje 14 033,10

Výdaje celkem..... 131 467,80

zůstatek k 30.12.2002

Hospodaření farnosti HUKOVICE k 30.12.2002:

Příjmy:

Nájem.....180,00
Sbírky..... 15 730,00
splacení dluhu 81 000,00
úroky.....459,84
zůstatek za rok 2001 114 881,15

celkem příjmy 12 250,99

Výdaje:

Bohoslužebné270,00
Režijní4 219,30

ostatní opravy..... 143 570,10
odeslané sbírky..... 5 450,00
sbírky Charitě.....130,00
daň z nemovitosti102,00

celkem výdaje..... 153 741,40

zůstatek k 30.12.2002..... 58 509,59

LITURGICKÉ OKÉNKO

Otec Alois

V liturgickém okénku budeme postupně vysvětlovat to, na čem jsme nejčastěji, a to mši svatou. Snad mnohým pomůže k tomu, aby s větším užitekem prožíval to, co nám Ježíš odkázal na trvalou památku.

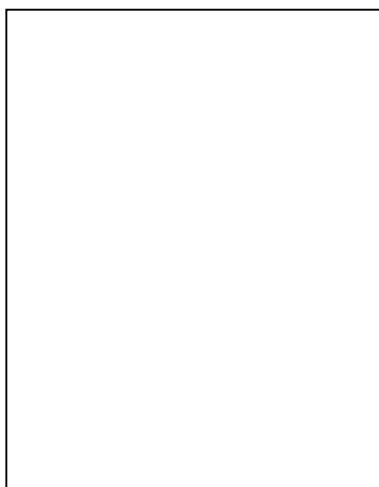
Mše svatá se skládá ze 4.částí: vstupní obřady, bohoslužba slova, bohoslužba oběti a závěrečné obřady. Hlavními částmi jsou bohoslužba slova a oběti. Vstupní a závěrečné obřady otevírají a uzavírají slavení mše svaté.

Vstupní obřady se skládají ze vstupního zpěvu, znamení kříže, pozdravu, úkonu kajičnosti, Pane, smiluj se, chvalozpěvu Sláva a vstupní modlitby. Postupně si všechny části přiblížíme.

Smyslem vstupních obřadů je, abychom vytvořili mezi sebou společenství a připravili se na setkání s Ježíšem v jeho slově a ve slavení eucharistické oběti. Každý z nás totiž přichází ke slavení mše svaté z jiného prostředí, s jinou náladou, s jinými problémy, starostmi a radostmi. Musíme se dobře naladit, nezůstat uzavřeni do sebe, ale stát se živým společenstvím otevřeným pro Boha. Je nutno dodat, že tak, jak si přeje církev skrze 2.vatikánský koncil, je potřeba, abychom se snažili zúčastnit se celé mše svaté.

Všechny části mše svaté mají velký smysl proto, abychom dobře mši svatou prožili. Kdo by bezdůvodně přicházel později, nejvíc okrádá sám sebe o to, co Pán pro něj připravil.

EKUMENICKÉ OKÉNKO

Začátkem každého roku probíhají v našem městě pravidelná ekumenická setkání. Při této příležitosti již po tři léta připravujeme rozhovory s duchovními zúčastněných církví. Letos jsme položili několik otázek paní farářce Československé církve husitské Mgr. Martě Silné, která začala v našem městě působit v létě loňského roku.

Můžete připomenout význam ekumenických setkání?

Význam ekumenických setkání je především v tom, že se křesťané bez ohledu na svoji domovskou církevní příslušnost modlí společně na předem stanovené téma. To letošní téma

lze orámovat základní tézí - Setkání s Bohem. Samozřejmě, že věřím, že společná modlitba má dalekonesoucí dopad na zúčastněné. Že jim pomůže v mnohosti celku přiblížit se Bohu, díky modlitbám všech přítomných ne o skok, nábrž o trojskok. Společně sdílená modlitba má dalekosáhlý dopad na všechny zúčastněné. Druhým aspektem je růst vzájemné tolerance, která může vyústit až ve vzájemnou solidaritu. A to je velmi praktické a pozitivní - tato solidarita, je-li funkční, se může rozrůst v solidaritu s mimokřesťanskými náboženstvími. Můžeme tak my křesťané, učit své spolehlivější vzájemné toleranci, a to až toleranci k menšinám, a toho je celé společnosti velmi zapotřebí.

Co přináší tato setkání Vám osobně?

Každé setkání, vstupuje-li do něj člověk bez předpojatosti, je přínosem. Opakuji - každé. Odbočím - přišla jsem z Plzně. Tam je věznice. Oddávala jsem v této věznici jednoho vězně. Bála jsem se tam jít. Setkala jsem se s dozorci, vězni, atmosférou. Bylo to velmi obohacující - byla to multizkušenost v mnoha ohledech - a jsem za ni vděčna. Natož pak, přichází-li člověk do společenství - kam se těší, kde si připadá jako doma. Každé ekumenické setkání pro mne je, jako když se jede k příbuzným, na které se těšíme.

Můžete nám přiblížit církev Československou husitskou?

Jsmo církví, která vzešla z církve katolické. Zachována zůstala liturgie ne nepodobná liturgii katolické mše a to považují za velmi nosné. Tato li-

turgie může člověka očistit, osvobodit a posílit, přistoupíme-li k ní vnitřně, nikoli formálně. Jedním z motivačních prvků vstupu do této církve bylo rozhodně národní cítění. Vždyť jsme se až do sedmdesátých let jmenovali pouze církev československá. Tento prvek měl svoji nosnost, dokud byl aktuální. Dnes se klade větší důraz na příslušnost k lidství - lidskosti, než k národu, což je dobře. Podtrhování důležitosti národnosti může vyústit až v nacionalismus. Tím nechci zlehčovat prvek tradice národů, ale i místních zvyklostí. Ta je nosná a má být předávána následníkům - kroje, písně, zvyky. Ale to není nosnou silou života společnosti, natož pak existence církve. Naše církev se jistou dobu hledala, když přestal ztrácet na důležitosti prvek národnosti. Myslím, že má vyzrálou teologii, jejíž preambule - Naplnit konání daného času Duchem Kristovým - je plnohodnotná. Pokud se dnes církev nemá moc čím chlubit v ohledu počtu věřících, pak to bude nejspíš tím, že jsme tuto svou preambuli nebrali někdy v praxi svých životů asi dost vážně.

Kde všude působíte?

Bydlím v Novém Jičíně a působím zde, v Koprivnici, Vsetíně, Valašském Meziříčí, Petřvaldě, Rožnově pod Radhoštěm. Nastoupila jsem po manželské dvojici a spadla mně do klína práce pro dva faráře. Vypadá to na značně rozsáhlou oblast, což taky je, ale našich věřících se tu nenalézají žádné davy. Všem jsem napsala dopis, aby věděli, kdy a kde mne najdou, a jinak městečka objíždím a sloužím o sobotách a nedělích,

v Novém Jičíně též každý čvrtek biblickou hodinu.

Jak vidíte v ohledu víry budoucnost mladých lidí?

Víra je nárok. Křesťanství je náročné. Kristus má požadavky. Abychom byli skromní. Abychom se netlačili dopředu. Abychom počkali na slabé a pomohli jim s jejich břemeny. To všechno je opak toho, co vyžaduje dnešní společnost. Jen nejdravější – nejvdělnější jedinci obstojí. Převedení do situace regionální – jen nejsilnější seženou práci, budou úspěšní, postupující. Je to velmi těžké být věřícím ve světě, který na nás útočí ze všech stran, abychom byli flexibilní – téměř až poplatní poptávce. Proto je velké, když dnes mladý člověk uvěří – věří. Souvisí to se silou duchovního, s tím, jakou hodnověrnost vyznačuje. Aby mladý člověk viděl, že být věřící je úžasné. Osvobozující. Od hmotnění, od strachu z budoucnosti, od beznaděje. Kristus nám za své nároky nabízí sebe sama, svou lásku, svůj život, svou bezmeznou oporu. Tam, kde je živá obec s hluboce věřícím knězem, tam je naděje na věřící dorost. Tam, kde se děje život na povrchu, tam přibude i povrchní víra, která nemá dlouhého trvání. A budoucnost? Bez milosti Boží nebude budoucnost pro nikoho. A s milostí Boží – mají naději budoucnosti všechny církve, které prokáží oprávnění na existenci hloubkou běžných obyčejných dnů, budou-li je naplňovat neběžnou schopností milosrdenství, vstřícnosti, laskavosti. Jak stojí psáno: Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi.

Prozradte něco o sobě. Odkud pocházíte?

Pocházím z Prahy, kde jsem žila až do dokončení studia. Potom jsem byla církví ustanovena v Rumburku a České Kamenici, čímž byly mé pražské dny sečteny. Z počátku jsem z toho byla naprosto vyděšená, svět ve velkém městě je svět uzavřený sám do sebe, bez kontinuity s okolním prostředím. A tak jsem se na tom malém městě teprve učila žít. Byl to pro mne obrovský přínos. Několik let jsem sloužila v Krkonoších a jsem za tu dobu vděčna, byl to nádherný čas. Od roku 1986 jsem sloužila na Plzeňsku, od roku 1990 v Plzni. Až do doby, kdy se mé dceři po mononukleóze zhoršilo astma. To bylo příčinou mého příchodu v srpnu loňského roku do Nového Jičína a nelituji ani okamžiku.

Jaká byla Vaše cesta k duchovnímu povolání?

Můj dědeček byl „činovníkem“ Církve československé v Praze, byly jsme pokřtěny (jsem z dvojčat) hned v roce 1955, což nebyla doba snadná, ale mně přišlo naprosto přirozené, že když nám paní učitelka v první třídě vysvětlila, že Pán Bůh je výmysl primitivů, spontánně jsem povstala v lavici a sdělila jí, že lže. Když se šlo do prvomájového průvodu, oddělila jsem se odešla do kostela. Je pravda, že šedesátá léta byla přejícná, daleko více než čas od roku 1970, ale nikdy jsem nepřemýšlela, že bych mohla zakotvit jinde než v blízkosti Hospodinově. Souvisí to jistě i s mým otcem, který na rozdíl od matčiny strany inklinoval k budhismu, který mne

svou pasivní schopností vyrovnat se takřka pacifisticky téměř s čímkoli přiváděl mírně řečeno k melancholii. Jistě v tom byla i vzpoura vůči tomuto učení, které samozřejmě tímto neškrtnám, nemám na to právo, ale mým pánem je Kristus.

Jak se odvíjí život Vaší církve v Čechách?

Naše církev je v Čechách rozhodně živější. Zpočátku jsem z toho byla trošku frustrovaná. Ale když jsem viděla, kolik tu chodí do sboru evangelíků a jak jsou živí katolíci, měla jsem nakonec velkou radost z toho, že kostely nejsou prázdné, nýbrž plné. Mám úctu ke všem církvím a jsem ráda, jsou-li lidé křesťany, jedno kde zakotvenými. Církev československá husitská je na Plzeňsku živou církví. Učila jsem tam malé i starší děti, fungovala živá mládež. Kostel v neděli dost plný, lidé věkového průměru padesát let. Ale hlavně – lidé chodící v neděli do kostela naplňovali své přesvědčení v praxi. Kdo se rozstona, tomu druhí pomohli, kdo maloval nebo třeba řezal živý plot, byl-li starší, bylo automatické, že přišli zdravější s pomocí. Měla jsem fungující Radu starších, veliký kostel, o který jsem se nemusela starat, byl to jejich kostel a pečovali o něj včetně oprav a úředního běhání s tím spojených. A ekumena kvetla tak, že klobouk dolů. Na katolickém biskupství měly pronajatý sálek křesťanské sbory, já sloužila často u Metodistů, s katolíky jsme jezdili na společná setkání, dělala jsem přednášky katolické mládeži, katolíci duchovní zas chodili k nám, vyhledávali jsme

se, volali jsme si novinky, co vyšlo za podstatné knížky, jaká je kde navštívení hodná přednáška, kde hrají dobrý film, bylo to vpravdě utěšlivé. Na to budu vzpomínat s láskou.

Co se zde vnímá jinak? Jak jste pocítila, že jste v jiném kraji?

Především musím říci, co mne opravdu fascinovalo – jak tu lidé chodí. To jsem u nás nepoznala. Máme fenu z útulku, je to mišenka malamuta s vlčákem, a ta potřebuje ven. Kamkoli s ní jdeme, všude potkáváme lidi. Na Nový rok nebylo počasí ideální na výlety, šly jsem (já a moje dvacetiletá dcera) s fenou na Skalky na výlet, všude led a všude výletníci. I lidé starší. Z toho jsem nadšena. Mám pocit, že jsou tu lidé mňí rozmazlení. Že jsou daleko blíže přírodě a jak mají chvílku, jdou ven. To se mně ohromně líbí. A jak už malé děti tu stojí na lyžích a frčí si to ze svahu, který já bych neslezla ani po svých. Už jsme byly pozdravit Lysou Horu, Smrk, Ondřejník, hory jsou to nereklamní. Z Plzně jsem jezdila na Šumavu, která se přizpůsobuje německé poptávce, různé přídatné aktivity v Srní, Kvildách atd. pro turistický ruch jistě vhodné, ale když jsme šly z Pusteven – směrem k Tanečnici a Stolové a nepotkaly jsme jedinou reklamní ceduli, připadala jsem si jako v ráji. Jsou to chudé, ale nádherné hory. Dále mám pocit, že jsou zde lidé spontánně více věřící. Když jsem na pohřbu v Rožnově začala odříkávat modlitbu Páně, automaticky všichni povstali a říkali s sebou, nebylo duše, která by ji neznala, totéž v Jičíně. To je zkušenost, již jsem

udělala poprvé a téměř mně vehnala slzy do očí. Jako by se tu i v minulosti s náboženstvím více počítalo. Nejsem sociolog, ale nezaměstnanost je zde jistě vyšší nežli na Plzeňsku a lidé se mně tu jeví – na potkání, nemohu soudit blíže – ustaranější. A jistě blíže tradicím. Nejen na festivalu v Rožnově, ale třeba píšně na vánočním trhu v Jičíně na zámeckém nádvoří, to jsem v duchu smekala pomyslný klobouk před umem i výdrží, v té zimě hodiny v dobré náladě.

Chcete závěrem něco říci našim čtenářům?

Já jsem na Moravě nikdy nebyla. Když se moji věřící v Plzni dozvěděli, kam od nich po tolika letech odcházím, byli zaskočeni, ale viděli tu mou dceru Elišku, jaká je pobledlá a chodili na biblické hodiny na faru, takže věděli, jaké je tam na křižovatce Husově s Klatovskou téměř nedýchatelné ovzduší. A všichni říkali: „Když už musíte jít, tak aspoň že tak, na Moravě jsou lidi hodný“. Tak abyste věděli, co se o Vás „u nás“ říká.

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Tříkrálová sbírka

Ve městě N. Jičín bylo letos vybráno v tříkrálové sbírce **157 807,30 Kč**. Pro srovnání s minulým rokem to byl nárůst štědrosti občanů města o 15 204,- Kč více než v minulém roce, kdy se vykoledovalo 142 603,30 Kč.

Szolnokiová J.	8 338,70 Kč	Urban F. 2	3 934,50 Kč
Šnerch P.	20 115,40 Kč	Rajnochová M. 1	6 417,10 Kč
Petrkovská M.	6 410,30 Kč	Rajnochová M. 2	4 287,00 Kč
Glogar A.	4 373,00 Kč	Kotulánová N.	7 130,80 Kč
Glogar L.	2 819,00 Kč	Seidl M.	3 138,60 Kč
Trčka J.	13 147,40 Kč	Kholová	3 524,40 Kč
Kunc R.	6 985,20 Kč	Hubová K.	4 995,70 Kč
Ridlová M.	7 118,50 Kč	Hub J.	5 154,40 Kč
Peroutka A.	8 120,80 Kč	Krajčovič V.	8 853,20 Kč
Neradílková L.	4 809,50 Kč	Macháčková J.	3 616,10 Kč
Žitníková G.	5 430,20 Kč	Bělunková M.	4 981,20 Kč
Urban F. 1	7 992,40 Kč	Gleňová J.	6 113,80 Kč

V Libhošti bylo vybráno **28 643,30 Kč**.

Blažková E.	5 966,30 Kč	Henešová L.	6 216,00 Kč
Hanzelková A.	7 818,00 Kč	Kvitová M.	8 643,00 Kč

V Šenově bylo vybráno **34 600,00 Kč**, v Kuníně **33 800,00 Kč**.

Oblastní charita Kopřivnice, do jejíž oblasti patří Nový Jičín a Libhošť, vybrala celkem **503 114,90 Kč**. Duchovní správa i oblastní charita děkují za pomoc, obětavost a ochotu hlavně na prvním místě našim dětem, pak těm, kteří je doprovázeli. Především za svědectví víry, obětavosti, vzájemné spolupráce a dobré vůle při díle evangelizace tohoto města a pomoci potřebným mezi námi.

Ohlednutí za tříkrálovou sbírkou

Gabriela Žimková

Již podruhé jsme měli možnost jít od domu k domu a přát všem lidem dobré vůle do Nového roku hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání. Tříkrálová sbírka se pomalu ale jistě stává obnovenou tradicí. Jaký je její rozměr a význam pro nás, to je jen těžko popsateľné, ale snad se mi podaří uchopit v myšlenkách ta správná slova a dát jim význam ve svém psaném projevu.

Na počátku bylo odhodlání udělat něco dobrého, pochopitelně podpořené výzvou přicházející skrze charitu tlumočenou otcem Aloisem Peroutkou tak, abychom pochopili, že je to výzva určená právě nám – křesťanům a přichází od těch, kteří jsou zrovna v této chvíli v nouzi.

Dotat odvahu sám sobě a nadchnout pro věc i ostatní (neb tři králové jsou vždy tři, že ano), to je po bouřlivých oslavách příchodu Nového roku někdy velmi, velmi obtížné. Je těžké stát se prosebníkem, prosit se dnes totiž nenosí a nám lidem dělá problém s pokorou přijmout tuto roli a žádat o milodary. Schováváme se za stud, ale spíše se jedná o strach z ponížení. Avšak věřte, že pro nás, kteří nyní žádnou pomoc nepotřebujeme, je daleko snazší stát se tím jenž prosí, protože prosíme za ty, již třeba už ani nemají sílu, ztratili víru, uchvátila je bezmoc a zoufalství...

Jsem velmi šťastná, že i naše město a okolní vsíky se připojily k této celorepublikové akci, protože učíme sebe a naše děti pomáhat. Děkuji všem koordinátorům, vedoucím skupinek, koledníkům převážně z řad dětí a mládeže a obyvatelům Novojičemska, kteří se nebáli otevřít svá srdce.

My tři králové...

Jitka SZOLNOKYOVÁ

Když otec Alois na mši mluvil o zážitcích skupinek Tříkrálové sbírky, inspiroval mě k tomu, abych se také podělila o zážitky naší party. Party proto, že spolu chodíme již třetí rok a poznali nás také mnozí obyvatelé našeho rajónu. I my jsme některé poznali, mnozí zestárli, někteří přišli o své blízké. Dvě paní se nám rozplakaly a oznámily nám úmrtí svých manželů. Také jsme již v pečovatelském domě nenašli babičku, která nám vloni dala do kasičky 500 Kč. Asi již není mezi námi. Zklamalo nás také, že v amerických domcích nebyli

doma Američané , kteří nám v loňském roce přispěli částkou 2000 Kč. Asi byli na nákupech.

Zájem lidí byl, oproti prvním dvěma letům začínající Tříkrálové sbírky mnohem větší. Letos jsme se neseekali jako první rok s nepochopením a častým odmítáním. Přispěli skoro všichni, které jsme oslovili. I částky byly většinou v papírových bankovkách, v minulých letech dávali lidé do kasičky většinou drobné kovové mince.

A tak bych touto cestou chtěla poděkovat všem, kteří přispěli a pochopili tak důležitost takovýchto sbírek pro naši společnost, pro každého z nás. Také chci poděkovat rodině Chrobákových, kteří nás zmrzlé pozvali na čaj a cukroví, a tím nám dodali další síly. Děkuji také svým „králům“ Pavlovi Maslákovi, Jirkovi Šnerchovi a Janě Volkové za jejich vitalitu a chuť pro dobrou věc, kdy mi byli oporou a lidem potěšením pro jejich duše.

A když jsme u lidských duší; nevěřili byste, kolik lidí při našem odchodu z jejich příbytků a přání Božského požehnání, mělo slzy v očích ...

Z NAŠÍ KNIHOVNY

Připravuje Jan KNYTL

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci (Umění modlit se srdcem)

Máme Ekumenická setkávání s našimi evangelickými bratry, ale měli bychom se také setkávat s našimi bratry pravoslavnými – jsou nám vlastně nejbližší. Když není možné takové setkání, tak aspoň poznání. Uvedená kniha ukazuje, jak opravdová a hluboká může být touha našich pravoslavných bratří být opravdovými křesťany.

NAPSALI JSTE NÁM

Sněmovní kroužek č.24

Moderator sněmovního kroužku Dr.Antonín Kunetka

Sněmovní kroužek č.24 projednal podle příslušné směrnice také důležitost liturgie v životě Církve a věřících katolických křesťanů a došel k ná-

zorím, jak se dále uvádějí a mohou být podnětné i pro naši farnost a zní takto:

Způsob, provedení a důstojnost liturgie a její obřady mají odpovídat tomu, komu a čemu sloužit a co našim smyslům vypovídají. Je to především sám Bůh, Ježíš Kristus, který k nám osobně přichází pod proměněnými způsoby chleba a vína. Pro toto tajemství nepochopitelné Boží lásky k nám lidem vytvářela církev vnější úkony, oslavné, prosebné i kající modlitby, které jako uzavřený celek nazýváme mší svatou, pro níž jsou církví stanovena přesná a jednotná pravidla, platná a dodržovaná v celé církvi.

Mše svatá je dnes určena jako bohoslužba slova a jako bohoslužba eucharistická, obsahující proměňování a přijímání kněze i věřících. Dnes se vyžaduje, aby účast věřících na obřadu mše svaté byla tak bezprostřední, jako účast celebrujícího kněze. To ovšem vyžaduje, aby průběh mše svaté byl také všem srozumitelný, aby účast věřících byla znatelná a působivá nejen vnitřně, ale i navenek. To je především žádoucí u bohoslužby slova, kdy se čtou úryvky Evangelia, tedy Boží slovo, a byly ne čteny, ale doslova recitovány jasným a zřetelným hlasem, pomalu se správnou výslovností. To je obzvlášť nutné tam, kde je zaveden rozhlas, jehož funkce by měla být posouzena a upravena odborníky.

To platí jak pro kněze, jáhny a lektory, ale i pro varhaníky, scholy, pro zpěv žalmů a antifon.

Aby to i u nás bylo co nejlepší a mohlo být příkladem i pro ostatní farnosti, navrhuje zavést pro začátek toto opatření:

Vybrat určitý počet, třeba deset lidí, kteří jsou ochotni lektorskou službu vykonávat, byli by pro ni odborně vyškoleni a jedině oni by byli oprávněni asistovat a číst při bohoslužbě slova, alespoň v neděle a zasvěcené svátky. Týká se to i čtení proseb. Dále doporučujeme, aby při neúčasti scholy byly společně a vcelku recitovány nebo zpívány „Sláva..“, „Věřím..“.

Dotatkem k našemu příspěvku ve věci liturgie uvádím na podporu správnosti našeho stanoviska vyjádření osobnosti nejpovolnější, totiž vyjádření otce arcibiskupa olomouckého Jana Graubnera, předsedu České biskupské konference, jak je uvedeno v „Misálu na každý den“ (vydaném v roce 2000), kde otec arcibiskup v prvním článku „Slovo úvodem“ mimo jiné zdůrazňuje: „Považuji vydání tohoto „Misálu na každý den“ za velmi užitečné. Nejen kněží a jáhny se potřebují na slavení liturgie předem připravit, když mají při bohoslužbě hlásat Boží slovo. I pro lektory je taková příprava důležitá, neboť na jejich pochopení a přednesu čteného textu velmi záleží přijetí přečteného i praktický dopad Božího slova na posluchače. Kdosi to vyjádřil v pochvale lektora: „Četl Boží slovo tak, že nebylo třeba hlásat.“ Mám za to, že je to mimořádný souhlas s naším stanoviskem a není je třeba více zdůvodňovat.

Mariánská pout' Prahou

M.Ridlová

Čas rychle ubíhá, zanedlouho zase bude 1.máj a první sobota měsíce května, kdy se koná každoroční Mariánská pouť Prahou.

Jednou jste o této pouti už v Okénku četli, takže není Vám to neznámo. Víte, že pouť začíná mší svatou v 10.00 hodin na Strahově. V poledne vyjde od baziliky průvod směrem k Panně Marii z exilu a pokračuje po Mariánských chrámech.

Poutníci se nemusí obávat, že by se v pouti ztratili. V čele průvodu nesou všem viditelné korouhve a bezpečnost zajišťuje policie.

Na letošní rok připadá desáté výročí, kdy byla z Ameriky dodána do Prahy socha Panny Marie z exilu. U této sochy se modlívali dlouhá léta naši krajané v Americe, než ji mohli nám věnovat.

O tom nám v minulém roce vyprávěl ten, který na pouť přijíždí z Ameriky pan Josef Schulz, který nás všechny srdečně pozval na letošní pouť.

OTÁZKY

Připravuje Otec Alois

Jak je možné, že rozvedený katolík může uzavřít nový sňatek, a to ještě v kostele?

Tato otázka je velmi častá, ale je nutno hned na začátku dodat, že se určitě jedná o katolického křesťana, který uzavřel pouze civilní sňatek na obecním úřadě, který pro katolickou církev vzhledem ke katolickému křesťanu není pro něj platný. Potom se civilně rozvedl a uzavřel nový, tentokrát platný církevní sňatek v kostele.

Manželství je na prvním místě určitě záležitostí dvou lidí, muže a ženy, kteří sňatek uzavírají, ale i společnosti, ke které se hlásí nebo do ni patří. Musí dodržet normy určitého státu, týkající se manželství, a pokud jsou katolickými křesťany, i normy katolické církve. Tyto normy se samozřejmě týkají a vážou katolické křesťany. Jsou sepsány v kodexu kanonického církevního práva, které katolická církev má dvojí. Pro katolickou církev západního obřadu kodex platný od roku 1983 – zkratka kodexu CIC a v roce 1990 se dočkali svých právních norem i katolické křesťané východního obřadu naše církve (my je známe jako grekokatolíky) zkratka kodexu CCEO. Pro nás západní katolické křesťany platí kodex CIC z roku 1983. Ten upravuje i manželské záležitosti. Církev z důvodu pořádku ve svém společenství má právo stanovit určité normy týkající se manželství. Tyto normy jasně stanoví, že katolický křesťan, který neuzavřel sňatek stanovenou formou před knězem a dvěma svědky, uzavírá manželství neplatně. Proto manželství pouze na obecním úřadě je pro katol. křesťana neplatné, ale podobně je neplatné, kdyby uzavřel manželství v jiném křesťanském společenství např. u evangelíků. V konkrétním životě víry to pociťuje tím, že katol. křesťan, který nemá platný sňatek, nemůže obdržet rozřešení od svých hříchů ve sv. zpovědi, a to do té doby, dokud si nedá do pořádku své manželství tím, že jej

splatní před knězem a dvěma svědky. Protože pro katol. křesťana ve skutečnosti platné manželství na obecním úřadě nenastalo, pokud se stane, že u něho dojde k civilnímu rozvodu, je volný k tomu, aby uzavřel nový sňatek, a to platný sňatek v katol. církvi.

Katol. církev formou před knězem a dvěma svědky váže své členy, ale nemůže takto vázat ty, kteří do jejího společenství nepatří – nepokřtěné a křesťany jiných vyznání. Proto jejich manželství uzavřené na obecním úřadě nebo v jejich společenstvích považuje katol. církev za platně uzavřené, protože manželství bylo ustanovené Stvořitelem a formu uzavření pro platnost může katol. církev stanovit z důvodu pořádku pouze pro své členy.

VE ZKRATCE

Co jsme prožili

- ✓ V měsíci lednu vždy ve čtvrtek probíhala ekumenická setkání a to ve sboru Církve československé evangelické, Sboru adventistů sedmého dne, modlitebně Československé církve husitské a ve Španělské kapli.
- ✓ Naše děti před Vánoce malovaly vánoční pohlednice. Skrze tyto pohlednice bylo vybráno pro misijní dílo dětí 2 715,- Kč. Všem dětem ale i dospělým, kteří se angažovali do tohoto díla, jménem všech, na které jsme si takto vzpomněli a pomohli, srdečně Pán Bůh odplat' za každý dar.
- ✓ 15.2. se uskutečnil farní ples v Orlovně v Loučce

Co nás čeká

- ✓ 23.2. ve 14.30 se uskuteční dětský maškarní ples
- ✓ Kreslení Velikonočních pohlednic v postní době.
- ✓ 30.3. na 4.neděli postní se uskuteční „Misijní koláč“
- ✓ 5.4. sobota po 1.pátku „Den nemocných“. Nemocní mohou přijmout Svátost pomazání nemocných v kostele.